

постійно міняються, продавці і покупці товарів усі частіше помиляються у виборі оптимальної ціни. Падає впевненість у майбутніх доходах, населення втрачає економічні стимули, знижується активність бізнесу.

У силу відсутності якісної інформації про ціни, підсилюється дезорієнтація суб'єктів ринкового господарства, знижується ефективність розміщення економічних ресурсів. У підприємств зростають витрати, зв'язані з потребою адаптуватися до постійних змін, заздалегідь готуватися до безлічі сценаріїв економіки завтрашнього дня. [5]

3) зменшується політична стабільність суспільства, зростає соціальна напруженість. Висока інфляція сприяє переходу до нової структури суспільства. Наслідок інфляції позначається через податкову систему. У такій ситуації прогресивне оподаткування в міру росту інфляції автоматично всі частіше зараховує різні соціальні групи і види бізнесу в усі більш заможні чи дохідні, не розбираючи: чи зріс дохід чи реально тільки номінально. Це дозволяє уряду збирати зростаючу суму податків навіть без прийняття нових податкових законів і ставок. Відношення бізнесу і населення до уряду природно погіршується.

4) відносно більш високі темпи росту цін у «відкритому» секторі економіки приводять до зниження конкурентоздатності національних товарів. Результатом буде збільшення імпорту і зменшення експорту, ріст безробіття і руйнування товаровиробників.

5) зростає попит на більш стабільну іноземну валюту. Збільшуються витік капіталів за кордон, спекуляції на валютному ринку, що у свою чергу прискорює ріст цін.

6) знижується реальна вартість заощаджень, накопичених у грошовій формі, підвищується попит на реальні активи. У результаті ціни на ці товари ростуть швидше, ніж змінюється загальний рівень цін. Прискорення інфляції підстобує ріст попиту в економіці, приводить до утечі від грошей. Фірмам і домогосподарствам приходиться здійснювати додаткові витрати на покупку реальних активів. [6]

7) змінюється структура, і зменшуються реальні доходи державного бюджету. Можливості держави для проведення експансіоністської фіскальної і монетарної політики звужуються. Зростають бюджетний дефіцит і державний борг. Запускається механізм їхнього відтворення.

8) в економіці, що функціонує в умовах неповної зайнятості, помірною інфляція, незначно скорочуючи реальні доходи населення, змушує його більше і краще працювати. У результаті повзуча інфляція є одночасно «платою» за економічний ріст і стимулом для нього. Дефляція, навпроти, приводить до зниження зайнятості і завантаження виробничих потужностей.

9) в умовах стагфляції високий рівень інфляції сполучається з великим безробіттям.

Як бачимо, інфляція є дуже небезпечною для економіки, порушуючи макроекономічну стабільність. Тому антиінфляційна державна політика займає одне з головних місць серед засобів державного регулювання економіки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Базилевич В.Д., Базилевич К.С., Баластрик Л.О. Макроекономіка: Підручник/ За ред. В.Д. Базилевича. - К.: Знання, 2004. - 851 с.
2. Башнянин Г.І. Національна і реальна інфляція. // Фінанси України. - 1997. - №10. - с. 19.
3. Гальчинський А.С. Особливості інфляційного процесу в Україні file: // Трибуна. - 1994.
4. Гальчинський А.С. Єщенко П. Основи економічної теорії. - Київ: Либідь, 1995.
5. Заблоцький Б.Ф. - Розміщення продуктивних сил України. Національна макроекономіка: Підручник. - К.:2003. - 368 с.
6. Калетник І. В., Шульга В. М. Сучасні аспекти удосконалення управління грошовими потоками: Проблеми та перспективи соціально- економічного розвитку освіти в Україні: Монографія / за ред. професорів Денисенка М. П. та Мігус І. П. – ПП Чабаненко Ю.А. – Черкаси, 2014 – 242 с.
7. Ковальчук Т., Коваль М. Основні чинники інфляції в Україні // Економіка України. - 1996. - №3. - с. 31-40; №4.
8. Мочерний С.В., Довженко М.В. Економічна теорія: Підручник. - К.: Видавничий центр "Академія", 2004. - 856 с.
9. Савчук М. Інфляція в Україні: витоки і сучасний стан // Економіка України. - 1994. - №2.

Фльорчук Л.

Науковий керівник – доц. Грушко В.С.

МОЛОДЬ ТА ПОЛІТИКА: СУЧАСНІ РЕАЛІЇ УКРАЇНИ

Політика є засобом регулювання суспільного життя, тому у процесі політичної діяльності реалізуються інтереси різних груп людей: економічні, культурні, духовні, релігійні. Оскільки у демократичному суспільстві кожна людина має можливість включитись у політичне життя суспільства, то вирішальним чином від її активності залежить, як буде розвиватися соціум. Політика може мати вирішальний вплив або на прискорення, або на уповільнення соціального економічного розвитку суспільства, а значить і на становище, і соціальний статус членів суспільства. У той же час, далеко не всі у повній мірі усвідомлюють зв'язок між власною громадянською активністю і тим як здійснюється політика у власній країні. Особливе місце у цих процесах відіграє молодь, яка завжди виступає як найбільш пасіонарна частина суспільства і найбільш зацікавлена у прогресивних змінах. Ця тема є досить актуальною, оскільки лише молодь може суттєво активізувати

проведення важливих реформ, що розвиватимуть країну. Об'єктом нашого дослідження є українська молодь та її соціально-політична активність.

Метою статті є дослідження місця і ролі молоді в політичному житті України; з'ясування її прагнень та рівня громадянської активності, що впливають на становище та спосіб підвищення рівня залученості молоді у політику.

Одним з ключових аспектів розвитку України на сучасному етапі є зовнішня політика, яка зазнала суттєвих змін під впливом революції гідності 2014 року, попиту на реформи та європейську інтеграцію. Опитування, які були здійсненні у липні-серпні 2017 року компанією GfK Ukraine на замовлення Центру «Нова Європа», підтвердили, що зараз більша половина молоді України орієнтується на ЄС.

Абсолютна більшість молодих людей (60%) вважають, що Україна повинна вступити до ЄС. Прихильників членства в ЄС більше, ніж опонентів, у всіх регіонах України. Навіть на Сході України більшість респондентів (23%) погоджується з припущенням, що членство в ЄС сприятиме економічному розвитку країни, протилежної думки дотримуються 19% опитаних. Відносна більшість респондентів (38%) вважає, що серйозних аргументів проти членства України в ЄС немає. Половина опитаних молодих людей вважає, що ЄС докладає достатніх зусиль для реформування України, а недопрацьовує саме українська влада. Також, на їх думку, фінансування ЄС варто розсосереджувати і, зокрема, спрямувати на підтримку молодих талантів, програм обміну, неурядових організацій, тощо [2, с.41].

Що стосується зовнішньої політики та необхідності гарантування безпеки, то в українській молоді на сьогодні спектр поглядів має наступний вигляд: кожен третій хоче бачити свою країну в НАТО, тоді як 19% не підтримують вступ України до Альянсу, 21% займають нейтральну позицію, а 22% взагалі не змогли відповісти. Загалом на національному рівні членство в НАТО сприймають як позитивний крок. Приблизно 31% респондентів вважають, що однозначних аргументів проти вступу України до НАТО немає (19% вважають, що такі аргументи існують). Найпопулярнішим аргументом, зафіксованим під час детальних інтерв'ю, було побоювання, що українці будуть змушені брати участь у конфліктах третіх сторін [2, с.44].

Але загалом НАТО розглядається як єдина організація, яка здатна зміцнити безпеку України та надати належну підтримку, необхідну для протидії та зупинці російської агресії. Українці підтримують НАТО в усіх можливих аспектах, за винятком участі української армії в операціях Альянсу. Тобто, молодь хоче, щоб Україна була захищеною, але зі свого боку не хоче брати участі в конкретних діях.

Що стосується політичних поглядів молодих людей, то опитування компанії GfK Ukraine засвідчили, що відносна більшість (37%) віддає перевагу «правим» поглядам, однак, оцінюючи низку тверджень, респонденти продемонстрували виразні нахили і до «лівих» переконань щодо соціальної справедливості та ролі держави в забезпеченні добробуту громадян. Приблизно 38% опитаних відмовилися відповідати.

Опитування демонструє, що абсолютна більшість молодих людей — 65% — погоджується, що молодь має отримати більше можливостей, щоб її голос звучав у політиці, але самі вони йти в політику не готові (лише 4% респондентів висловили бажання займатися політичною діяльністю). Отже, як бачимо, в країні надаються можливості для участі молоді в політиці, але більшість молодих людей (65%) не цікавляться цією сферою [2, с.26].

Щодо інших способів виявити політичну позицію, наприклад, у громадській діяльності, то й тут активність української молоді є низькою — так, лише 6% опитаних засвідчили, що займалися якоюсь волонтерською діяльністю протягом останнього року [2, с.32].

Результати опитування виявили значний рівень пасивності української молоді в політичному житті, оскільки молоді люди нарікають на нестачу представлення своїх інтересів у політиці та не довіряють органам влади, але водночас вони не готові ні самі займатися політичною діяльністю, ні навіть просто цікавитися політичними подіями.

Аналіз українського суспільства виявив, що, хоч українська молодь і цікавиться політикою, проте погляди молодих українців часто виявляються суперечливими та є подібними до поглядів їхніх старших співгромадян. У певних випадках молоді люди є дуже політизованими, в інших — демонструють плутанину думок та поглядів [2, с.45].

Це дослідження демонструє, що у більшості аспектів політичного життя позиція української молоді є пасивною, що стало наслідком збайдужіння та апатії всього суспільства. Очевидно, це може призвести до утвердження всевладдя чиновництва та наростання зловживання ним своєю владою.

Щоб уникнути такого перебігу подій, молоді України варто змінити свою пасивну позицію на активну: розпочати цікавитися політичним життям і, звичайно, брати участь у ньому, а не залишатись осторонь лише зі своїм бажанням змінити стан країни на краще. Значна роль в усуненні пасивності молодих людей у політиці належить органам державної влади, освіти, ЗМІ. Тому на рівні держави варто розробити нову молодіжну політику, мета якої буде полягати у заохоченні молоді до політичного самовизначення, сприянні молодіжним політичним

створенням, у забезпеченні правового статусу молодіжних громадських об'єднань, а також у наданні їм організаційної, фінансової та іншої допомоги.

Дослідження виявило, що молодь в Україні має бажання сприяти покращенню соціально-економічній ситуації в Україні. Але, на жаль, вона не бере активної участі в політичному житті, що пояснюється недовірою до дій тих, хто знаходиться при владі. З одного боку більшість молодих людей зорієнтована на членство України в ЄС та європейські ідеали і цінності, щоправда, лише на рівні гасел, а не практики свого життя. А тому нагальною потребою на сьогодні є активізація української молоді, як з точки зору громадянської активності так і на рівні утвердження європейського ставлення до виконання своїх професійних обов'язків і несення відповідальності за все, що відбувається у суспільстві.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бородин Є. І. Історія формування державної молодіжної політики в Україні (1991–2004 рр.): Моногр. – Д.: Герда, 2006. – 387 с.
2. Гайдай Д., Зарембо К., Українське покоління Z: цінності та орієнтири. – К.: 2017.
3. Головенько В.А. Виховання національно свідомого, патріотично зорієнтованого молодого покоління, створення умов для його розвитку як чинник забезпечення національних інтересів України: інформаційно-аналітичні матеріали – К.: Державний ін-т проблем сім'ї та молоді, 2003. – 191 с.
4. Єрмоленко В. А. Ukraine's Return to a Multi-Vector Policy, Euobserver, <https://euobserver.com/opinion/28650>
5. Політологічний енциклопедичний словник / за ред. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна. — К.: Генеза, 1997. — С. 258—259.

Фількевич К.

Науковий керівник – доц. Панчук Г. Д.

ДЕЩО ПРО ЗАМІННИКИ ІМЕН У ЛИСТАХ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Антропоніми — це власні назви людей, тобто особові імена, імена та по батькові, прізвища, прізвиська, псевдоніми. Наукою, що вивчає такі власні назви, є антропоніміка. Вона досліджує особливості утворення антропонімів, основні принципи номінації людини, шляхи переходу апелювання в антропоніми і навпаки, хронологічні характеристики антропонімів, їх зміни в часі, виникнення різних форм найменування людини, словотвір класів антропонімів, функціонування тих чи інших антропонімів у мові на різних хронологічних зрізах. У більшості народів за різних епох найменування (або зміна імені) пов'язане з певними обрядами, завдяки яким часто можна одержати нові відомості про побут, устрій та вірування народу.

Як один із напрямків лінгвістичної науки про власні назви – ономастики, літературна ономастика в основному використовує терміни цієї науки, додаючи до них означення літературний. Утім, сам термін літературна ономастика, ставши вже загальноновизнаним, усе ще має конкурентів у вигляді сполучень *поетична ономастика*, *стилістична ономастика*. Л.О. Белей наполягає на означенні літературно-художня, а не просто літературна [1, с. 3-5]. Крім Л. О. Белей, дослідженням літературної ономастики займалися В. Калінкін, Е. Магазаник, Л. Масенко, Т. Немировська, О. Карпенко. В.М. Калінкін, що видав фундаментальну монографію з літературної ономастики з глибоким теоретичним обґрунтуванням цього ономастичного напрямку, у спеціальному параграфі «Назва дисципліни» обстоює термін *поетична ономастика* і навіть, задля термінологічної точності, пропонує назву *поетика оніма* [2, с. 68-73], якоюсь мірою повертаючись до пропонуваного в свій час Е.Б. Магазаником терміна *ономапоетика* [4, с. 5-6].

Мета нашої статті полягає в дослідженні заміників імен у книзі «Ліся Українка. Листи: 1876 - 1897» на основі аналізу їх вживання, використання і застосування.

Актуальність дослідження зумовлена посиленням інтересом мовознавців до вивчення різних систем антропонімів, використання багатогранних українських власних назв, що стосуються найменувань осіб в контексті як літературознавчої, так і мовознавчої парадигми.

Листи Лесі Українки є досить цінними не лише для людей, які різносторонньо займаються дослідженнями її творчості, а й для поціновувачів української мови та літератури, які ще змалку мають вплив на формування нашої національної свідомості. Саме із листів, написаних до рідних, близького оточення і «товаришів по зброї», перед нами постає молода, енергійна українська аристократка, яка активно відстоює свої погляди, творить нові смисли і маленькими кроками змінює світ, попри великі труднощі. Особливої уваги заслуговує саме система родинних антропонімів у листах, оскільки тільки так ми можемо ближче ознайомитися з міцними та дружніми взаєминами поетеси та її близьких.

У листах згадуються 28 найменувань осіб, що стосуються родинного кола поетеси (без урахування варіантів імен та їх заміників).Самих імен – 53, з яких 25 – чоловічі, 28 – жіночі. Проте, попри широку систему структурних варіантів імен, найцікавішими у листах Лесі Українки виявилися замітники імен. Вони стосуються як чоловічих, так і жіночих найменувань:

Замітники імен

- а) жіночі – Дроздік, Зірка, Лося, Пуць, Уксусок, і т. д. (22 одиниці);